

## Rust

Een 82-jarige vrouw, uitbehandelde kanker, terminaal met pijn en koorts, ligt in bed in een kleine huiskamer. Ik werk in de zorg en rijd er eind van de middag heen. Onderweg bedenk ik dat ik haar TT zou kunnen geven als de situatie dat toelaat. Ik center mij alvast.

Als ik aankom, loopt haar echtgenoot met zijn ziel onder zijn arm, ontredderd rond in een klein, aangrenzend, open keukentje en doet een klusje in de keuken. Mevrouw ligt oncomfortabel kreunend en onrustig bewegend in bed. Niet meer aanspreekbaar.

Ik sla het dekbed terug en voel haar voeten, die gloeiend heet zijn. Vervolgens vraag ik aan haar man toestemming of ik haar voeten vast mag houden om haar rustiger te maken. Ik zeg, 'Als iemand onrustig is en je zijn voeten vasthoudt, dan wordt hij vaak rustig.' Meneer gooit zijn handen in de lucht en antwoordt, 'Doe alles wat u nodig vindt, als ze maar rustig wordt.'

Daarop ben in gestart met TT. Meneer gaat weer naar de keuken. Mevrouw wordt al heel snel, als ik nog met haar voeten bezig ben, rustig tijdens de TT en krijgt een regelmatige ademhaling. Als ik bij haar linkerhand ben aangeland, komt meneer naast mij staan. Ik vertel hem dat ik hem kan leren

om op een andere manier contact met zijn vrouw te maken, nu hij niet meer met haar kan praten. Namelijk haar linkerhand vastpakken in de gesloten duimpositie [ik doe het hem voor] en tegelijkertijd 'liefde en vrede' vanuit zijn hart via zijn arm naar het hart van zijn vrouw sturen en daarbij denken of zeggen 'Laat maar los, het is goed zo'. Hij wil dit graag leren en schrijft alles op. Geweldig om te zien! Meneer gaat nog even naar de keuken en ik maak de TT af, inclusief kort harmoniseren. Vervolgens komt hij weer bij mij staan en vraagt hoe lang en hoe vaak hij dit mag doen. Ik zeg, 'Zo lang en zo vaak als u wilt.' Zijn reactie: 'Dan ga ik er maar even een stoel bij pakken.'

Dat doet hij en hij gaat naast haar zitten. Pakt haar linkerhand vast in de open duimpositie en stuurt hardop 'liefde en vrede' naar haar toe, terwijl hij op zijn briefje kijkt dat naast hem ligt. En dan aansluitend: 'Laat maar los, het is goed zo.' Na een korte stilte draait hij zich, met tranen in zijn ogen, naar mij toe en zegt, 'Dank u wel, nu kan ik haar weer bereiken.'

Een paar uur later is ze rustig ingeslapen.

*Ingrid Verbeek*

